

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

DE STRIJD DER POLITIEKE PARTIJEN IN DE VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA.

RECHTSPRAAK.
Hof van Beroep van Brussel. — 26 Oktober 1932. — 9e Kamer. — Misbruik van vertrouwen. — Faillissement. — Gelijktijdige aanstelling van Burgerlijke Partij en indiening van schuldvoordering. — Ontvankelijkheid der Burgerlijke Partij.
Hof van Beroep van Gent. — 6 April 1932. — 4e Kamer. — Vischvangst in private waters. — Toepassing der Wet betreffende de riviervischvangst op de waters van de Polders en van de Wateringen.
Boetstraffelijke Rechtbank van Antwerpen. — 7e Kamer. — 4 November 1932. — Strafrecht. — Aanduiding van uitgever. — Draagkracht van art. 299 en toepassing van art. 300 van het S. W. B.

Burgerlijke Rechtbank van Antwerpen. — 27 Oktober 1932. — Recht van opstal. — Recht van erfpacht. — Houder ten onbestendigen titel. — Artikel 2233 van het Burgerlijk Wetboek. — Verjaring buiten titel van eigendomsverdracht. — Artikel 2240 van gezegd wetboek. — Tienjarige verjaring. — Artikel 2265 van dit boek.

NEDERLANDSHE RECHTSPRAAK.
Rechtbank van Rotterdam. — 21 April 1932.

MEDEDEELINGEN.

BIBLIOGRAPHIE.

BALIELEVEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

De Strijd der Politieke Partijen in de Vereenigde Staten van Amerika

Sinds maanden danken de Amerikaansche dagbladen, van de machtige « New-York Times » tot de prullen-krantjes uit Utah of Idaho, meer dan de 3/4 van hun dagelijkschen inhoud aan het min of meer uitgebreid relaas over de federale-, staats- en municipale verkiezingskampanje die thans in alle hevigheid woedt over de ontzaglijke oppervlakte der 48 Staten van de Unie.

Van dien politieken gloed komt ongetwijfeld van tijd tot tijd een vonkje overgevlogen naar onze Belgische pers, zoodat ook onze landgenooten belang beginnen te stellen in den afloop van den politieken strijd om het hoofd van Uncle Sam.

Om den uitslag der verkiezing, wat hij ook zijn moge, naar waarde te schatten, is het absoluut noodzakelijk, een juiste kijk te hebben in de organisatie van de politieke partijen in de Vereenigde Staten en in de samenstelling en werking van haar gouvernementele machiene.

In een paar bijdragen stel ik me voor deze beide problemen in enkele hoofdlijnen toe te lichten.

Wat is het wezen en de structuur van de Amerikaansche partij-organisatie?

Iedereen weet dat er in de Vereenigde Staten slechts 2 groote politieke partijen, de Democraten en de Republikeinen, om het bezit van het staatsroer strijden. Bij simplistische deductie uit die feitelijkheid, is in vele continentale kringen dan ook de gemeenplaats geslopen dat in de V. S. A. de politieke constellatie, en vooral de keus van den kiezer heel wat eenvoudiger is dan degene waarvoor de verarmde bewoner van het Europeesche Avondland zich geplaatst ziet. Niets is meer onjuist dan een dusdanige meening. De Duitse of de Franche burger vindt heel wat gemakkelijker welke van de 12 of 15 partijtijsten die hem voorgelegd worden, met zijn persoonlijke aspiraties overeenstemt dan de Yankee, die zijn stem slechts op een der twee groote politieke geloofsbelijdenissen uitbrengen kan. (1)

De moeilijkheid van de keus, wanneer men beschouwingen van psychologischen of sentimenteelen aard ter zijde laat spruit

(1) Ten einde de uiteenzetting niet nutteloos ingewikkeld te maken, spreek ik niet van de Socialistische lijst, die als dusdanig nog geen politiek verleden heeft en relatief weinig aanhangers tot nog toe telde. De Socialistische partij trad in 1928 voor de eerste maal zelfstandig op, sedert den oorlog.

voor uit de afwezigheid van een vastbepaalden, actueelen inhoud in het politieke credo van de twee groote staatspartijen. Noch de Republikeinen noch de Democraten hebben, politisch-historisch gesproken, een standvastig, duurzaam dogma in politieke, in economische of philosophische aangelegenheden, zooals dat in de groote politieke partijen op het Europeesche Vasteland wel het geval is. Daarom gebeurt het zoo dikwijls dat een kandidaat verkozen wordt om zijn persoonlijk prestige of om zijn ware of vermeende talenten, ongeacht tot welke partij hij behoort. De kandidaat wordt verkozen of verslagen niet omdat hij democraat of republikein is, maar omdat de openbare meening hem om zekere redenen sympathiek of antipathiek vindt. (Cfr. Alfred Smith, James Walker, e.a.). Zoo gebeurt het dat de partij meer aan een kandidaat, dan deze aan de partij te danken heeft!

Deze beschouwing echter belicht enkel het probleem op negatieve wijze, en zou kunnen doen veronderstellen dat het Amerikaansche partijwezen, in den tijd gezien, essentiëel inhoudsloos en afwisselend is, niettegenstaande de benaming dezelfde bleef. Positief gesproken, kan men bij elk der 2 groote partijen nochtans een vage continuïteit aantreffen, voor wat betreft de wereldbeschouwing die aan beider oorsprong ligt, hoe ook hun beider houding tegenover bepaalde, afgelijnde problemen van economischen, politieken, financieelen, ethnologische of socialen aard, naar tijd en plaats soms totaal verschillen kan, naar gelang de omstandigheden.

Om deze continuïteit te begrijpen en te verklaren moet men teruggaan tot het ontstaan der 2 groote staatspartijen. Gezien den aard dezer publicatie moet ik me natuurlijk bepalen tot de groote lijnen, en kan ik niet reppen over de vele belangwekkende bijzonderheden, die de studie van dit probleem werkelijk aantrekkelijk maken.

Stelt men theoretisch de vraag aangaande het ontstaan van het Amerikaansche dubbel-partij-systeem, dan kan men de meening toetreden van Jules Madison, vader der federale Grondwet en tweemaal President der Vereenigde Staten: « De verdeeling der kiezers in twee partijen met betrekking tot hun politieke overtuiging spruit voort uit hun bezit van verschillende soorten en verschillende hoe-

171
veelheden eigendom. Voegt men hierbij de meening van den Engelschen historicus Lord Macaulay: « De menschen zijn, volgens natuur, verdeeld in 2 groepen: de eene voorstander van de orde, conservatief van houding; de andere voorstander van den vooruitgang, meer avontuurlijk ven aanleg »; en de meening van den publicist James Bryce: « Twee strekkingen bestaan in de Amerikaansche politiek, de eene ten voordeele van een versterking van de centrale regeering, de andere ten voordeele van het standhouden der soevereine rechten van de staten », dan komt men nagenoeg tot een tamelijk bevredigende omschrijving van den grondslag van het dubbel Amerikaansch partijwezen.

Indien het waar is dat politieke meeningsverschillen hun diepen oorsprong vinden in economische leerstellingen dan is dit zeker het geval in V. S. A. Inderdaad is het onderscheid tusschen beide partijen practisch gesproken, terug te voeren tot het historisch conflict tussehen industrieel kapitalisme en landbouw, conflict dat in den huidige kiesstrijd nog steeds actueel is. De geschiedenis van de Amerikaansche partijen begint omstreeks 1787. Toen was V. S. A. hoofdzakelijk een agrarland. Met de ontwikkeling van het machinisme en den verbluffenden opbloei van het moderne kapitalisme rond de helft der vorige eeuw, begon er zich in het Amerikaansch gemeenebest een dubbelen interessenkring te ontwikkelen waarvan de krachten tegenstrijdig waren en om de overheerschings streefden: namelijk de geïndustrialiseerde staten in het Noord-Oosten en de planters- en landbouwstaten in het Zuiden, in het Middel-Westen en Westen. Uit den aard der zaken hadden beide economische groepen tegenstrijdige belangen inzake regeeringsprincipen (centralisatie of decentralisatie) financieele politiek, groote centrale bank of vele kleine gedecentraliseerde banken; monometallisme of bimetallisme), fiscale politiek (bescherpende taksen of vrijhandel); belastingen op groot of op klein bezit); enz.

Het is op dien dubbelen economischen grondslag dat de structuur van het partijwezen in de V. S. A. gevestigd is: de strijd tussehen den planter en farmer van het platteland, waarbij zich langzaam de slachtoffers van het ontluikende machinisme aansluiten, arbeiders, bedienden, enz. eenerzijds en de rijkere wordende burgers uit de steden, bezitters der nijverheid, der financieele inrichtingen, der transportmiddelen, van den handel anderzijds. Zoodat, door de ontwikkeling der dingen, « grosso modo » gesproken, er een partij groeide én voor de economisch sterkeren, én voor de economisch zwakeren.

Ik heb tot heden toe vermeden de 2 historische partijen met een « benaming » te noemen. Inderdaad, alhoewel het politiek streven der beide partijen zich, in den loop der tijden, elk langs een, zij het ook vage, lijn ontwikkelde, heeft de officieele benaming dikwerf verandering ondergaan. De huidige benaming, Republikeinen en De-

172
mokraten, bestaat sinds den zomer 1854, wanneer op 6 Juli, in Jackson, Michigan, de huidige Republikeinsche partij gesticht werd. Historisch gesproken vinden de huidige Republikeinen hun diepste wortelen in de Federalistische Partij gesticht rond 1789 door den beroemden Alexander Hamilton, eerste Secretaris van de Schatkist, aristocraat, intellectueel, voorstander der centralisatie, conservatief, imperialist en protectionist. Als reactie tegenover deze politiek ontstond de Republikeinsche partij, onder leiding van Thomas Jefferson, een planter uit het Zuiden, van juist tegenovergestelde kenmerken als Hamilton. Deze Republikeinen zijn niet te verwarren met de huidige, vermits ze de republikeinen van Jefferson, de voorloopers zijn der huidige Democraten!... De indeeling bestond tot de jaren 1816. De Hamiltonianen hadden het staatsroer in handen van 1789 tot 1800. Van af 1801 kwamen de Jeffersonianen aan het bewind voor 28 jaren onafgebroken. Gedurende dit lang termijn grepen er diepgaande veranderingen plaats in de economische structuur, die de linkerzijde der partij versterkten: de ingebruik-neming van het Noordwesten; de uitbreiding van het katoen-bedrijf naar het Zuidwesten en de revolutie in de nijverheid van het Oosten, teweeggebracht door de machien.

Deze linkervleugel der Republikeinen noemden zich stilaan Democraten, volksgezinden, een woord dat sedert de Fransche Revolutie nog immer bekoring uitoefende. Ze verklaarden zich de kampioenen van de nederigen: de landbouwers en werklieden, tegen de rijken en machtigen. De leider was Jackson uit Tennessee. Ze hadden de leiding van den Staat in handen gedurende vele jaren, van rond 1838 tot ongeveer 1860. De Democratische politiek lokte natuurlijk vanwege de steden en de industrieelen een groote reactie uit, die zich nu Nationaal Republikeinen of Whigs noemden: ze waren voorvechters van nijverheid en vooral buitenlandschen handel, en wachten zich wel hun streven in een klare leerstelling uit te drukken. De natuurlijke ontwikkeling der nieuwe economische toestanden gaf kracht en gegrondheid aan hun politiek. Intusschen was de strijd tegen de slavernij in het Zuiden, uitgebroken. De Republikeinen verklaarden zich besliste voorstander van de afschaffing, en organiseerden zich op nieuwe basis in 1854. De Democraten splitsten zich op deze netelige kwestie en verzwakten aldus. De Burgeroorlog brak intusschen uit, door het Noorden op het Zuiden gewonnen, met als gevolg dat de Republikeinen in aanzien wonnen. Ze vormden een soliede partij, gesterkt door een intense vaderlandsliefde, door de nijverheidsbelanghebbenden, en de kapitalisten vol verlangen om de uitbreiding van de ijzerwegen en nieuwe ondernemingen te bevorderen, en ook door de farmers aan wie nieuwe homesteads gegeven werden. De Republikeinen kregen het bewind tot 1884. Sterk door de oppositie, en met den steun van het Zuiden, dat tot op deze da-

overden deze weer de regeering onder Cleveland, tot 1887, en weer opnieuw vanaf 1892.

Sedert dien tijd mag men zeggen dat geen vitale meeningsverschillen meer de beide groote partijen onderscheiden. De belangen die in het Staatsleven sedertdien te verdedigen vallen, zijn zóó verscheiden, ingewikkeld en door elkaar gestrengeld dat men niet meer kan zeggen dat elk der twee groote partijen een wel-afgescheiden, tegenovergesteld programma verdedigt. Men vindt thans kapitalistische, nijverheids-, handels-, landbouwbelangen verdedigd in beide kampen. Wat hen nog onderscheidt is de benaming en het historisch verleden dat er achter schuilt.

De waarheid van deze bevestiging komt in den huidige kiesstrijd duidelijk aan het licht. Noch Hoover, noch Roosevelt verschijnen voor de stemgerechtigden met een duidelijk, principiëel onderscheiden partij-politisch programma.

De Democraten die sedert Wilson in de oppositie zijn, verwijten aan Hoover en zijn partij den economischen nood waarin

Amerika thans verkeert, en trachten zijn beheer de schuld van de depressie in de schoenen te schuiven. Zij beweren natuurlijk dat zij beter kunnen, en dat Roosevelt de man is door de Voorzienigheid gezonden om het land uit den rampspoed te helpen naar het Beloofde Land van Chanán. Hoe zulks geschieden zal, blijft althans een open vraag.

Dat vele ontevredenen, zelfs bij de Republikeinen, om die vage beloften, Roosevelt zullen steunen, lijdt geen twijfel. Daarom blijkt het dat de Socialisten met Norman Thomas veel stemmen zullen winnen, en dat Roosevelt veel kans heeft het pleit thuis te halen! Zulks spreekt zeker niet ten voordeele van den politieken nuchterheidszin van den Yankee. Doch deze meening lijkt op een voorspelling, en valt als dusdanig buiten het kader van deze bijdrage, die voor doel had een bescheiden licht te werpen op het ontstaan en den aard van het Amerikaansche partijwezen.

Gaston CRAEN

New-York, 23 Oct. 1932.

den persoon van den gefailleerde zou worden uitgeoefend;

Aangezien de burgerlijke partij Van Bouwel geen beroep ingeslagen heeft tegen het vonnis a quo;

Om deze redenen:

Het Hof, ontvangt de beroepen en beslissende ten gronde:

I. Nopens den eisch van het openbaar Ministerie:

Doet het eerste vonnis te niet in zoover het betichte verwijst tot eene gevangenzitting van slechts zes maanden, wijzigende met eenparigheid en bij toepassing der wetsbepalingen aangehaald door den eersten rechter, veroordeelt den betichte tot eene gevangenzitting van een jaar, bekrachtigt de geldboete van 26 fr.;

Bevestigt het vonnis a quo voor het overige en verwijst den betichte tot de beroepskosten, 106,05 fr. beloopende; zegt dat de lijfswang uitgesproken voor de kosten van eersten aanleg insgelijks toepasselijk is op deze van beroep;

II. Nopens de vragen der burgerlijke partijen:

1) Zegt dat de vraag der burgerlijke partij Helsen ontvankelijk is en gegrond wat betreft het bedrag der gevraagde vergoeding en doet het eerste vonnis te niet voor zooveel het haar van dit deel harer vraag heeft afgewezen, verwijst betichte te betalen aan Helsen de som van 124.335 fr. met de rechterlijke intresten vanaf 10 Maart 1932; Verwerpt de besluiten dezer burgerlijke partij voor het overige; Veroordeelt den betichte tot de kosten van beroep, tegenover de burgerlijke partij Helsen;

2) Verklaart de besluitselen voor het Hof genomen door de burgerlijke partij Van Bouwel niet ontvankelijk in zoover ze strekken tot de hervorming van het vonnis a quo; en verwijst deze tot de beroepskosten door haar gedaan;

En gehoord den eisch van het openbaar Ministerie strekkende tot de onmiddellijke aanhouding van C... Louis;

Gehoord den verwezene in zijne opmerkingen;

Aangezien het niet te vreezen is dat de verwezene zich door de vlucht zou pogen te onttrekken aan de uitvoering zijner straf, beveelt niet de onmiddellijke aanhouding van C... Louis.

HOF VAN BEROEP VAN GENT

6 APRIL 1932. — 4e KAMER

Voorzitter: M. Vanderlinden
Raadsheeren: M. Minnens en M. Morel de Westgaven
Openb. Min.: M. Remy
Pl.: Mr Tulkens en Mr Jan Van Impe

VISCHVANGST IN PRIVATE WATERS. — TOEPASSING DER WET BETREKKELIJK DE RIVIERVISCHVANGST OP DE WATERS VAN DE POLDERS EN VAN DE WATERINGEN.

De Wettelijke bepalingen op de riviervischvangst zijn van toepassing op alle waters die niet bestendig afgesloten zijn derwijze dat het overzwemmen van den visch uit de rivier in het private water niet mogelijk zij.

De bepaling van art. 28 der wet van 19 Januari 1883 sluit niet uit dat die bepalingen toepasselijk zijn op de waters van de Polders en de Wateringen.

Belgische Staat en Openbaar Ministerie, als bijgevoegde partij t/ Bruno C... en het bestuur van den Polder Sint Jan in Eremo.

Overwegende dat de betichte terecht staat om in de waters in natuurlijke gemeenschap met Staatswaters gevischt te hebben: a) zonder vischverlof; b) met verboden tuig, kruisnet in verboden tijd, te Sint Jan in Eremo, den 25 Mei 1931;

Overwegende dat de verjaring der strafvordering regelmatig werd onderbroken: 1° door de dagvaarding van 7 Augustus 1931; 2° door het onderzoek door de rechtbank gedaan ter Openbare zitting van 19 October 1931 en de verdaging op 9 November 1931; 3° door de verdaging uitgesproken door de Rechtbank ter Openbare zitting van 9 November 1931; 4° door de verdaging uitgesproken door de Rechtbank ter Openbare zitting van 28 December 1931; 5° door de dagvaarding van 1 Maart 1932;

Overwegende dat het bewezen is door de stukken van het geding en het onderzoek welke voor het Hof heeft plaats gehad dat de betichte zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten hem ten laste gelegd zooals zij hierboven zijn omschreven, mits deze wijziging nochtans dat de gebruikte kruisnet met mazen van 2 cent. geen verboden vischtuig is;

Dat betichte aan den beëdigden agent

opsteller van het proces-verbaal verklaard heeft dat hij visschte;

Dat overigens het feit van een kruisnet in de « boerenkreek » te plaatsen met het doel visch te vangen onder de toepassing valt der wet;

Overwegende dat de betichte staande houdt dat voornoemde kreek toebehoorende aan de tusschenkomende partij « de Polder Sint Jan in Eremo » een gansch afgesloten privaat water is waarin hij het recht heeft, ten allen tijde, zonder vischverlof en met alle vischtuigen te visschen;

Overwegende dat in rechte een water om aan het bereik der wet op de vischvangst te ontsnappen bestendig moet afgesloten zijn derwijze dat het mogelijk zij dat de visch van de rivier in het privaat water overzwemme;

Dat zulks voortvloeit uit de algemeene bewoordingen der wet die daaromtrent stellig is;

Overwegende dat die voorwaarden zich in het huidig geval niet voordoen vermits de sluis bestaande tusschen het Leopoldskanaal en de kreek waarin de betichte heeft gevischt door het Polderbestuur wordt opengezet, namelijk als het waterpeil in de kreek te hoog is;

De visch verklaart de getuige De Coninck zwemt het water op en kan daar uit 't kanaal in de kreek;

Dat deze omstandigheid alhoewel getuige verklaart dat hij zulks ter plaatse niet heeft zien gebeuren nochtans, in rechte, voldoende is om de beweringen van den betichte als ongegrond af te wijzen en de wet op de vischvangst toe te passen;

Dat voornoemd proces-verbaal vermeldt dat de « boerenkreek » in rechtstreeksche verbinding is met het Leopoldkanaal;

Dat de feiten door den betichte aangehaald met aanbod van bewijs niet afdoende zijn of reeds door het onderzoek werden tegengesproken;

Dat zij overigens toelaten te bevestigen, hetgeen in rechte voldoende is, dat het hier eene kreek geldt wier waters niet natuurlijk ophouden met het Leopoldkanaal in gemeenschap te zijn;

Overwegende dat de betichte ook staande houdt dat de boerenkreek geen stroomend water is waarvan het onderhoud ten laste valt van den Staat en dat men bijgevolg geen vischverlof mag eischen van degenen die in de kreek visschen;

Overwegende dat die bewijsvoering niet kan aangenomen worden dat, in rechte zoodra een water in rechtstreeksche verbinding is met een openbaar water, het vischverlof verplichtend is;

Dat dergelijke waters aan de politie-maatregelen door de wet op de vischvangst voorgeschreven onderworpen zijn;

Overwegende dat te vergeefs wordt aangevoerd dat de wet op de vischvangst niet toepasselijk is op de Polders en op de Wateringen (art. 28 W. 19-1-1883);

Dat inderdaad de eene wet de andere aanvult;

Dat zulks het inzicht is geweest van den wetgever van 1883 zooals uit de besprekingen der wet duidelijk voortvloeit (zie advies van de bestendige commissie van den Raad van Wetgeving: Flandre Judiciaire 1903, bl. 76, 77, 78 en 79);

Overwegende dat de verschillende misdrijven ten laste gelegd van den betichte het uitwerksel zijn van eene en zelfde daad, dat er dus maar eene straf dient toegepast te worden te weten degene voorzien door art. 10 der wet van 19-1-1883 gewijzigd door art. 5, wet van 5 Juli 1899;

Overwegende dat het kruisnet niet werd in beslag genomen noch opgevorderd, dat zijne eenzelve niet werd vastgesteld, dat er bijgevolg geene verbeurd verklaring kan uitgesproken worden;

Overwegende dat de betichte, door het plegen van het misdrijf A tegen hem hem weerhouden aan de burgerlijke partij eene schade heeft veroorzaakt die billijk mag geschat worden op de som van 75 frank;

Overwegende dat het Bestuur van den Polder St-Jan in Eremo al de kosten van zijne vrijwillige tusschenkomst moet dragen;

Gelet op de artikelen 10 en 21 der wet van 1-1-1883, gewijzigd door art. 5 W. 5-7-1899; 12, K. B. 31-5-1913; 151 W. 19-12-1854; 9 W. 31-5-1888; 194 strafverordingswetboek; 1 W. 27-12-1928; art. 65 S. W. B. door den heer Voorzitter ter openbare zitting aangeduid;

Om deze redenen:

Het Hof, alle verdere of tegenstrijdige conclusien en aanbod van bewijs afgewezen;

Aanvaard de ingestelde beroepen en erop rechtdoende tegensprekelijk;

Op strafrechterlijk gebied:

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP VAN BRUSSEL

26 OKTOBER 1932. — 9e KAMER

Voorzitter: M. de Lichtervelde
Raad heeren: M. Dujardin en M. Boucquey
Advocaat-generaal: M. Wouters
Pl.: Mr Phalieu en Mr J. Jacobs

MISBRUIK VAN VERTROUWEN. — FAILLISSEMENT. — GELIJKTIJDIGE AANSTELLING VAN BURGERLIJKE PARTIJ EN INDIENING VAN SCHULDVORDERING. — ONTVANKELIJKHEID DER BURGERLIJKE PARTIJ.

Het is geoorloofd in zake faillissement, tevens een schuldvordering in te brengen voor de Handelsrechtbank en zich aan te stellen als burgerlijke partij in een vervolging wegens misbruik van vertrouwen tegen den gefaalden. Deze twee vorderingen hebben elk een eigen juridische oorzaak en mogen dus gelijktijdig ingesteld worden.

C... t/ O. M.

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partijen in hunne middelen, ontwikkeld voor de partij Helsen, door Mr J. Jacobs, advocaat;

Gezien hunne besluiten;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijne eisch;

Gehoord betichte in zijne verdediging, voorgedragen door Mr Pholien, advocaat;

Betreffende den eisch van het Openbaar Ministerie:

Aangezien voor het Hof is bewezen gebleven dat betichte plichtig is aan de bedrieglijke achterhoudingen en verduisteringen, waarvan het juiste bedrag staat bepaald in het bestreden vonnis, dat met reden in dit vonnis hem slechts eene straf is toegepast geworden, omdat die reeks inbreuken de uitvoering zijn geweest van een en zelfde misdadig inzicht, doch dat nochtans die straf ontoereikend is om eene degelijke beteugeling daar te stellen, van zijne oneerlijke handelingen;

Wat de vraag betreft der burgerlijke partijen:

Aangezien dat, naar meening van betichte, deze partijen in hunne eischen niet ontvankelijk zijn, dit omdat, enerzijds betichte zich bevindende in staat van falen, tijdelijk slechts in mobiele of immobiliëre gedingen mocht betrokken worden door tusschenkomst van zijnen curator (art. 452 der wet van 18 April 1851) en tevens omdat de vraag der burgerlijke partijen eene herstelling van schade nastreeft die zij reeds langs anderen weg hebben geëischt, namelijk met hunne verklaring van schuldvordering ter griffie der koophandelsrechtbank neder te leggen en aldus eene procedure bij te treden die gebeurlijk de verliezen die zij heden inroepen kan wegnemen of verminderen;

Aangezien op zulke redeneering vooreerst met den eersten rechter te antwoorden valt dat het recht om op te treden als burgerlijke partij in eene strafprocedure, uitgeschreven is voor alwie door het vervolgde misdrijf is benadeeld geworden; dat aan dien regel geene uitzondering is

te vinden bij een vervolg voor misbruik van vertrouwen, en dat artikel 584 der wet op de falen en bankbreuken alleen zekere uittiening bevat voor zooveel het vervolg gesteund is op bankbreuk, hetgeen het geval niet is, dat eindelijk uit den tekst van artikel 452 van zelfde wet wel is af te leiden dat het inspannen eener mobiele actie tegen eenen gefailleerde geenszins onmogelijk is voor zooveel de eischer niet beoogt eene veroordeeling te bekomen uitvoerbaar tegen de gefailleerde massa, hetgeen de burgerlijke partijen nooit hebben gevraagd;

Aangezien daar nuttig kan worden bijgevoegd dat het zich aansluiten bij de procedure die geschiedt ter koophandelsrechtbank en de aanstelling als burgerlijke partij, alhoewel beide eerst of laatst op ontschadiging kunnen uitloopen, dan toch geenszins te aanzien zijn als twee rechtsplegingen hebbende een en zelfde voorwerp en waarvan de laatste bijgevolg, als makende dubbel gebruik van eene vorige, zou te verwerpen zijn;

Dat immers indien de aanstelling beoogt het bekomen tegen betichte van eenen titel aangaande het principieel en de uitgestrektheid zijner verplichtingen. ontstaan ten gevolge der door hem gepleegde delicten, de vroegere alleen voor doel heeft gehad genoegzame bewijzen voor te brengen van de schuld van den gefailleerden om op het passief te worden ingeschreven, zoo dat, verworpen of niet, hier dan toch de vraag niet op eene beslissing betrekkelijk het bestaan of niet bestaan van des eischers recht uitloopt;

Aangezien nochtans, met het oog op die dubbele rechtspleging, de eerste rechter zich nutteloos heeft bekommerd met de omstandigheid dat, gezien de baten ter failliet bestaande en den uitslag van zekere processen, in wedergaaf, ervan afhangende, de burgerlijke partijen misschien eerstdaags geheel of ten deele de schade, die zij nu inroepen, konden zien wegvallen dat hij hier uit het oog heeft verloren dat eene latere herstelling der geleden schade ten gevolge van liquidatie zonder belang is, en dat hij eenvoudig het nadeel had te bestatigen en te schatten, bestaande op het oogenblik van het bestreden vonnis, zonder zich bezig te houden met de mogelijkheid dat, onder welken vorm ook, later herstelling mocht gebeuren, hetgeen voor de tegenwoordige actie onverschillig is (zie in dien zin arrest van het Beroepshof van Brussel in zake O. R. t/ Schiltz van 16 Juni 1932);

Aangezien dit alles ingezien, de ontvankelijkheid der vraag der burgerlijke partij Helsen niet te betwijfelen valt en dat de gegrondheid ervan niet is betwist geworden, de thans bestaande stoffelijke schade die zij inroept kunnende met zekerheid bepaald worden;

Aangezien deze schade, wat betreft Helsen, 124.335 frank bedraagt benevens de rechterlijke intresten van af 10 Maart 1932;

Aangezien alleen in hare vraag de burgerlijke partij Helsen moet worden afgewezen voor zooveel zij besluit die veroordeeling door lijfswang te mogen uitvoeren, vermits ingevolge artikel 453 de in failliet verklaring belet dat lijfswang op

Doet het bestreden vonnis te niet en opnieuw beslissende, met eenparigheid van stemmen, voor wat de straf aangaat; Veroordeelt den betichte in een geldboete van

Op burgerlijk gebied:

Doet het vonnis a quo te niet en veroordeelt den betichte, ten titel van schadeloosstelling aan de burgerlijke partij Belgische Staat, Departement van Landbouw, te betalen de som van vijf en zeventig frank met de rechterlijke interesten en de kosten van eersten aanleg en van beroep, nog te taxeren;

Veroordeelt het Bestuur van den Polder St-Jan in Eremo, in de kosten van eersten aanleg en van beroep, door zijne tusschenkomst veroorzaakt, begroot ter somme van 5,22 frank.

NOTA. — Men is het niet eens in de rechtsleer noch in de rechtspraak over de stellingen aangenomen in dit arrest door het Hof van Gent.

Het belang van dit arrest bestaat nu hierin dat voor de eerste maal die stellingen door Bruno C... en het bestuur van den Polder van St-Jan in Eremo onderworpen geworden zijn aan het oordeel van het Hof van Verbreking, hetwelk hun verhaal heeft verworpen bij arrest van 17 Oktober l.l.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK ANTWERPEN

7e KAMER — 4 NOVEMBER 1932

Eenig Rechter: M. H. Anthonis
Pl.: Mr Wildiers en Mr Van den Bosch

STRAFRECHT — AANDUIDING VAN UITGEVER — DRAAGKRACHT VAN ART. 299 EN TOEPASSING VAN ART. 300 VAN HET S. W. B.

I. De aanduiding van een uitgeversfirma door een monogram, dat niet als algemeen bekend kan beschouwd worden, wanneer verder geen enkele aanduiding van drukker, uitgever of schrijver op het werk voorkomt, voldoet niet aan de voorwaarden van art. 299 van het S. W. B.

II. Art. 300 is in algemeene termen opgesteld. Elke betichte heeft het recht dit artikel in te roepen wanneer hij de onthulling doet die door de wet wordt voorzien: er dient geen rekening gehouden met het feit dat de bijzonderste plichten zouden gekend zijn of dat ze tengevolge van zekere omstandigheden niet onder het bereik der strafwet vallen.

Oosterwyck en Crtn t/ O. M.

Aangezien al de betichten hetzij in 't groot hetzij in 't klein te koop hebben aangeboden het boek «Groot Nederland en wij» door Anton Van Duinkerke;

Aangezien dit boek als uitgeversfirma alleen het monogram D. G. vertoont zonder meer, en des schrijvers deknaam; dat geen enkele aanduiding van uitgever, drukker, of schrijvers adres of woonplaats er op voorkomt;

Aangezien, alhoewel het aangeteekende monogram door zekere personen genoegzaam gekend is als uitgaande van de uitgeversfirma «De Gemeenschap» van Utrecht en de deknaam Anton Van Duinkerke bij sommige genoegzaam bekend staat als zijnde de schrijversnaam van zekeren W. Asselberghs, wonende te Amsterdam, 282, Valeriusstraat, deze kennis nochtans op de algemeenheid niet steunen kan welke alleen de beperkte aanduidingen als voldoende zou kunnen verechvaardigen;

Aangezien bij artikel 299 van het S. W. B. volstrekt verboden wordt het uitgeven of verspreiden van 't is gelijk welke drukwerken waarop de juiste aanduiding van naam en woonplaats van den schrijver of drukker niet voorkomen;

Aangezien dit artikel een voorbehoudend politieemaatregel daargestelt die voor doel heeft de gebeurlijke verantwoordelijke personen voor de buitensporigheden in de geschriften vervat te doen kennen; dat de beroepsinbreuk alzoo beschouwd bestaat en volbracht is zodra het drukwerk in omloop wordt gebracht zonder de voorgeschreven aanduidingen vermits van dit oogenblik af het opzoeken van den oorsprong lastiger wordt gemaakt. (Pirmez Legislation Criminelle de la Belgique, II, p. 548; Cassat. 3 Nov. 1879, Pas. 1879, I, 414; Cassat. 7 juillet 1924, Pas. 1924, I, 453);

Aangezien diegene die een druksel verspreidt zonder zich te vergewissen of de voorwaarden van artikel 299 vervuld zijn minstens de hypothese bijtreedt als zouden de voorwaarden mogelijkerwijze niet volbracht zijn en alzoo de overtreding wil welke het gevolg er zou kunnen van zijn. (Nypels Servais, T. II, art. 299, p. 270; Termonde, 28 juillet 1891, Pas. 1892, III, 19);

Aangezien het woord «sciemment» in artikel 282 van het Fransche S. W. B. welke later artikel 299 van het Belgische

stafwetboek is geworden, in dit artikel is ingelascht ten gevolge eener opmerking uitgaande van het wetgevend korps en vervat in het verslag Merlin: «Daar het mogelijk is, zoo zegt men daarin, dat iemand zou kunnen meehelpen aan de verspreiding van een drukwerk waarin de echte naam van schrijver en drukker niet zouden voorkomen, en zonder hij kennis hebben zou van de valsheid der aanduiding wordt er voorgesteld het woord «sciemment» bij te schrijven». Het is dus enkel in dien zin dat bewust woord in den tekst van artikel 299 is ingedrongen en het is dus mogelijk daaruit op te maken dat de uitgevers of verspreiders de bestaande aanduidingen voor echt zouden hebben aanzien als er geene der voorgeschreven aanduidingen bestaan;

Aangezien men alzoo aannemen moet dat diegene die bij het eerste zicht zich vergewissen kan dat noch naam noch adres van schrijver of drukker op voldoende wijze op het drukwerk voorkomen wetens en willens de wet overschrijden en zich plichtig maken aan het voorziene delikt. (Cassat. 15 Jan. 1900, Pas. 1900, I, p. 98);

Aangezien nochtans, wanneer al de elementen tot toepassing van artikel 299 zich voordoen, de vrijstelling van straf door artikel 300 S. W. B. voorzien is voor diegene die onder toepassing van artikel 299 vallen maar die den persoon doen kennen van welke ze het drukwerk ontvingen;

Aangezien de bewoording van artikel 300 in algemeene termen is opgevat en dat zodoende elke betichte het recht bezit artikel 300 in te roepen wanneer hij de onthulling aflegt hem door de wet opgelegd; dat er geen rekening dient of mag gehouden worden van het feit dat de bijzonderste plichten reeds gekend zijn of dat ze tengevolge zekere omstandigheden niet onder het bereik der wet vallen;

Aangezien tot staving van dit stelsel dient gezegd dat elke andere opvatting tot grove onrechtvaardigheden leiden moet vermits anders het toeval alleen zou te beslissen hebben welke van de menigvuldige personen door artikel 300 bedoeld van het voordeel der stafontslaging zou kunnen genieten; dat bovendien in het wetstelsel de belofte van de strafontslaging om tot de kennis van de ware plichtige te geraken zijn doel totaal missen zou vermits de verspreider nooit de zekerheid hebben zou met zijne onthullingen aan de straf te ontsnappen. (Appel Liège, 11 février 1871, Pas. 1871, II, 179; Cassat. 13 mars 1877, Pas. 1877, I, 156; Nypels Servais, T. II, art. 300, p. 282, n° 3-4);

Aangezien het geval dat de aangegeven schrijver of drukker niet onder het bereik der wet vallen, vreemdeling zijnde, hier tegen niet opkomen kan; dat dit in 't licht is gesteld door de voorbereidende werken der Kamers van volksvertegenwoordigers wanneer Minister van Justitie Bara zegde:

«J'arrive maintenant à la question posée par l'honorable M. Coomans et je dis que dès l'instant où l'auteur est désigné conformément à la loi il ne peut y avoir de peine quand même il serait domicilié à l'étranger parce que l'on peut distribuer en Belgique des écrits émanant de pays étrangers. Ainsi pour les journaux qui s'impriment à Paris et qui sont distribués en Belgique il n'y a pas de noms d'auteur ou imprimeur domiciliés en Belgique; nous ne pouvons donc exiger la mention d'un domicile en Belgique.» Nypels Législat. Crim., T. II, p. 751 et suite;

Aangezien de betichten allen onmiddellijk hebben doen kennen van wie ze de drukwerken hadden ontvangen en wie er de schrijver, drukker en uitgever van was; dat ze zoodus allen met recht het voordeel van artikel 300 kunnen inroepen.

Om deze reden: spreekt de Rechtbank betichten vrij en stelt ze buiten zake zonder kosten.

NOTA. — Elk druksel dat tot publicering bestemd is, moet de waarachtige of juiste opgave van naam en woonst van den schrijver of den drukker behelzen. Art. 299 van het Str. W. B. houdt geen rechtstreeksch verband met het principe der vrije uiting van gedachte, doch doelt op een beroeps misdrijf vanwege den drukker.

Het doel der bepaling is evenwel gebeurlijke afwijkingen te kunnen opsporen; het is echter niet het uitsluitend doel, vermits bij gemis aan vermeldingen op een onschadelijk druksel het misdrijf evenzeer bestaat.

De beroepspligt in eerste orde, aan den drukker opgelegd, is dus een middel om eventueel, andere wettelijke bepalingen praktisch uitvoerbaar te stellen.

Door de formulering van art. 299 reikt de kring der in dit artikel bedoelde personen verder, en omvat al wie wetens en willens aan de publicering en verspreiding heeft bijgedragen; doch daar art. 299 niet onderscheidt tusschen drukker en verspreiders, behelst het ietwat tegenspraak; inderdaad, voor den drukker is het misdrijf voltrokken door de verschijning, (Beltjens Dr. crim., art. 299), (Pas. 1924, I, 453), daar

hij alleen verantwoordelijk is voor de publicering, en op hem, niet op den schrijver, de verplichting weegt, naam en verblijf kenbaar te maken. (Schuermans. Code de la peine, bl. 540); om de strafbaarheid van den drukker vast te stellen wordt niet geveerd dat hij wetens en willens zou gehandeld hebben. «L'imprimeur étant personnellement en faute par cela seul qu'il ne s'est pas assuré que l'imprimé sorti de ses presses portait les instructions prescrites, ne saurait trouver une cause de justification dans la circonstance que le fait de leur omission se serait produit à son insu.» (Pas. 1899, I, 110). Onwetendheid neemt zijn schuld niet weg. In den hoofde van dezen die aan de verspreiding medegewerkt hebben is de toestand niet gansch dezelfde, doch de betekenis van het woord «sciemment» wordt door dezelfde jurisprudentieele werking verklaard als zijnde de verplichting met kennis van zaken te handelen: l'agent devait savoir (Pas. 1899, I, 110) men substitueert het begrip fout aan het begrip opzet dat door den wettelijken tekst schijnt geveerd.

Art. 300 stelt als voorwaarde om de vrijstelling van straf te bekomen, de onthulling door den verspreider, van den drukker of den persoon die het druksel ter hand stelde. De strafontlasting is niet toepasselijk op den drukker die den schrijver zou kenbaar maken, integendeel kan de schrijver zich hooren ontlasten wegens mededeeling van den naam en verblijfplaats van den drukker. Deze tegenstelling wordt impliciet gesteld en bevestigd door de formulering van art. 300, dat eene volgorde opsmet; het stelt minder eischen voor venters en tusschenpersonen, à contrario stelt het bepaalde eischen, vervat in alinea 2, voor personen niet aangeduid in alinea 3. Als dusdanig zijn te aanzien personen die een zekere verantwoordelijkheid dragen in de publicering en daarom gepresumeerd worden den drukker te kennen. Daarom ook moeten ze den drukker aanduiden om vrijstelling te bekomen. Zij zouden trouwens niemand anders aanduiden kunnen, vermits aan hen, die een druksel laten publiceren, dit druksel door niemand ter hand wordt gesteld en aldus de verwijzing naar den schrijver niet baten zou omdat ze art. 300 derde lid niet kunnen inroepen; ze zijn dus wel genoodzaakt den drukker kenbaar te maken.

In zake onthulling heeft zich een jurisprudentieele kentering voorgedaan; weleer was het uittrengen van een geheim de noodzakelijke voorwaarde tot het bekomen der vrijstelling; de verklaring moest dus nuttig zijn, en logisch was dus slechts de eerste verklaring nuttig. «Ainsi est inopérante (la révélation) faite à l'audience avant l'instruction, alors que tout était connu du ministère public; la loi n'a voulu récompenser qu'un secret divulgué.» (pas. 1855, I, 418).

Was nu de aanduiding nutteloos, door het sterfgeval van den drukker, of omdat hij een vreemdeling was, dan werd later de verklaring niettemin als geldig aanzien, en wettigde ze bijgevolg de vrijstelling (Pas. 1877, I, 156); doch ook deze opvatting was nog te eng: en in zeer juiste bewoording wijst het vonnis op de gevaren van deze opvatting, in dewelke alleen het lot of de sluwheid de vrijstelling zouden mogelijk maken.

De rechtvaardigheid wordt aldus best gediend door de opvatting in het vonnis voorgehouden.
v. Lennep.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

27 OKTOBER 1932

Voorzitter: M. Willaert, eenige rechter
Pl.: Mr Stockmans en Mr Verbaet

RECHT VAN OPSTAL. — RECHT VAN ERFPACHT. — HOUDER TEN ONBESTENDIGEN TITEL. — ARTIKEL 2238 VAN HET BURGERLIJK WETBOEK. — VERJARING BUITEN TITEL VAN EIGENDOMSOVERDRACHT. — ARTIKEL 2240 VAN GEZEED WETBOEK. — TIENJARIGE VERJARING. — ARTIKEL 2265 VAN DIT BOEK.

Eene verhuring toegekend voor eenen duur die de wet niet toelaat te overschrijden, mits eene matige grondpacht en met de verplichting eene woning te bouwen en al de kosten te dragen, de kenmerken uitmaken van een erfpacht.

Een koper die een perceel grond verkregen heeft van een persoon die ervan geen eigenaar is, moet aanzien worden, krachtens artikel 2238 van het Burgerlijk Wetboek, als zijnde een houder ten onbestendigen titel, die zijnen titel heeft omgekeerd.

Men is gerechtigd, krachtens artikel 2240 van hetzelfde wetboek, te verjaren niet tegen, maar wel buiten zijnen titel. In dit geval is de rechtspreuk «Nemo plus juris in alium transferre potest quam ipse habet» van geene toepassing.

Om de goede trouw te kunnen inroepen aangaande de tienjarige verjaring voorzien bij art. 2265 B. W., mag de koper niet geweten hebben dat zijnen verkoper de hoedanigheid niet bezat om te vervreemden.

De juiste titel voorzien bij dit artikel mag niet anders zijn dan een titel van eigendomsoverdracht die ten hypotheekkantore overgeschreven is geweest.

De Witt-Willockx t/ Destereck-Vander Auwera

Gezien het exploit van rechtsingang, vóór deze Rechtbank, in datum van 17 en 18 Oktober, geboekt;

Gezien de andere gedingstukken;

Aangezien dat bij akte verleden vóór Mr Van Reeth, notaris te Hemixem, verblijvende, den 16 Juni 1919, geboekt en overgeschreven ten hypotheekkantore den 16 Juli opvolgende, deel 258, n° 7, Mevrouw Maria Petronella Vervliet, weduwe van Frans Karel Albert Willockx, aan aanlegster heeft verkocht, een perceel grond, gestaan en gelegen te Niel, ten kadaster bekend wijk A, n° 336/3 en 336/4, heden gekend onder n° 336-a/3, groot volgens

kadaster 295 m2, mits den prijs van twee honderd frank;

Aangezien dat de erfgenamen der echtgenooten Segers-Huyge, verweerders ter zake, door het ambt van Meesters Lamot en De Groof, notarissen verblijvende wederzijdsch te Niel en te Wilrijck, gezegd perceel grond bij openbare verkoop van 19 Oktober 1929 hebben verkocht, niettegenstaande krachtadige tegenbetuigingen en stellige voorbehoudingen in tijd en wijle door aanleggers gedaan, dewelke staande houden dat bovengenoemde erfgenamen eigenaars zijn, niet van het verkochte goed, maar slechts van een huis dat de genaamde Catharina Possemiers alreeds vóór 29 Januari 1824 op dit goed had laten optrekken;

Aangezien dat deze omstandigheden alzoo aanleggers tot het besluit hebben gebracht bovengemelde verweerders, alsook de werkende notarissen Lamot en De Groof vóór deze Rechtbank bij geboekt exploit in datum van 17 en 18 Oktober 1929, te doen dagvaarden, ten einde voor recht te doen hooren zeggen dat zij eigenaars zijn van het perceel grond in geschil, dat de erfgenamen der echtgenooten Segers-Huyge van hunne rechten op dezen eigendom moeten ontzegd worden en dat deze eigendom ter hunne vrije beschikking moet worden gesteld, en bovendien, al de verweerders elkeheelijk of te samen te hooren veroordeelen tot het betalen eener som van tien duizend frank, ten titel van schadevergoeding, alsook tot de kosten des gedings;

Aangezien dat om de gegrondheid hunner vordering te staven, aanleggers eene reeks geloofwaardige akten voorbrengen, wanneer verweerders, zich op dezelfde akten beroepende, beweren dat zij eigenaars zijn van het perceel grond in geschil en dat zij, in elk geval, dit perceel grond door verjaring hebben aangeworven; dat om dit geschil af te maken er plaats grijpt de overgelegde akten te onderzoeken, behalve deze rakende den inventaris van 1850 en de deeling van 1872 dewelke van alle bewijskracht ontbloomt zijn, om reden zij een «res inter alios acta» uitmaken;

Aangezien dat het spruit uit eene akte verleden vóór Meester Claessens, notaris te Contich verblijvende den 29 Januari 1824, geboekt en overgeschreven ten hypotheekkantore den 21 Februari opvolgende, deel 168, n° 7, dat de genaamde Egidius Willockx, groot-vader van aanlegster, de verkrijging heeft gedaan van zekere perceelen grond, hebbende aan de erfgenamen Van Camp toebehoord en, namelijk van het perceel grond in geschil; dat op dit laatste perceel grond, Mevrouw Catharina Possemiers, die nadien in het huwelijk is getreden met Pieter Calluy, alreeds ter goeder trouw een huis had doen optrekken en dat om die reden haar, bij dezelfde oorkonde, een huur van 99 jaren werd toegekend, ingang nemende den 1 Oktober 1824, mits eene jaarlijksche pacht van eene betrekkelijke geringheid;

Aangezien dat te vergeefs verweerders de rechterlijke aard dezer laatste huur-overeenkomst betwisten en aanvoeren dat dezelve een recht van opstal en niet een recht van erfpacht daargestelt, dat, inderdaad, het van leerstelling is dat eene verhuring toegekend voor een duur die de wet niet toelaat te overschrijden, mits eene matige grondpacht en met de verplichting eene woning te bouwen en al de kosten te dragen, de kenmerken uitmaken van eene erfpacht; dat deze kenmerken zich in het huidige geval voordoen en dat echter de eigenaar van het perceel grond des te meer geneigd was een zakelijk recht over te dragen en de huurster wel geschikt was dit recht te verkrijgen, daar deze laatste alreeds, ter goede trouw, een huis op dit perceel grond had doen oprichten, zooals hierboven is uiteengezet;

Aangezien dat krachtens akte verleden vóór Meester Eliaers, notaris te Aertse-laer verblijvende, den 29 Oktober 1825, geboekt, de echtgenooten Calluy-Possemiers gezegd huis verkochten aan Andreas Willockx, dat, bij gelegenheid dezer akte, de handelende partijen het noodwendig hebben geoordeeld, op uitdrukkelijke wijze, te herinneren dat het verkocht huis zich bevond «op de erve kompetende aan Egidius Willockx»; dat, overigens, gezegde partijen bedongen hebben dat deze verkoop zou geschieden met vermogen van wederinkoop binnen de vijf jaren;

Aangezien dat Petrus Calluy, die intuschen een tweede huwelijk had aangegaan met Petronella Leemans, langen tijd gedraald heeft om zijn recht van wederinkoop uit te oefenen; dat ondanks de tijdruimte van dit recht alreeds vervallen was, hebben nochtans Andreas Willockx en zij-

ne beide kinderen Egidius en Sofia Willockx toegestaan om over dezen wederverkoop over te gaan, zoo het spruit uit de akte verleden vóór Meester Vermeulen, notaris te Boom verblijvende, den 25 Maart 1846, geboekt;

Aangezien dat, volgens deze laatste akte, het niet alleen het gebouw is dat in vollen eigendom aan de echtelieden Calluy-Leemans overgedragen werd, maar ook het betwist perceel grond; dat indien het opstellen dezer oorkonde tot zekere verwarring kan verleden, om reden zij de akte van 29 October 1825 weder in het geheugen terugroept, is het niettemin zonderling dat, ondanks deze laatste akte, Andreas Willockx en zijne beide kinderen, die medeerfgenamen zijn van het betwist goed, verklaard hebben te verkoopen, af te staan en over te zetten « een huis met erve en aanhoorigheden », hebbende juist de uitgestrektheid van het betwist perceel grond, 't zij twee aren vijf en negentig centiairen;

Maar aangezien dat de wezenlijke eigenaars van het betwiste goed nader bepaald zijn geworden door de geboekte akte verleden vóór Meester Oyen, notaris te Boom verblijvende, den 18 November 1885; dat, inderdaad, door deze akte, het volledig betwist eigendom « Huis en erve » hebbende eene grootte van 295 m², in openbare verkoop werd aangekocht door Jan Calluy, handelende als medeigenaar en erfgenaam der goederen van zijne ouders Pieter Calluy-Leemans;

Aangezien dat, eindelijk, alle twijfel aangaande de wezenlijke eigenaars van het betwist goed dient verslagen te worden, ten overstaan van de geboekte akte verleden vóór gezegden notaris Oyen, den 15 Januari 1889; dat, inderdaad, door deze akte Jan Calluy verkoopt en overdraagt aan de echtgenooten Leonars Segers en Marie Huyge, zonder uitzondering, noch voorbehouding, het betwist huis met hof, groot 295 m²;

Aangezien dat te vergeefs aanleggers zich beroepen op de rechtsregel dat, in geval van twijfel, er tot den oorspronkelijken titel moet worden opgeklimd; dat het inderdaad, niet ernstig is betwist geworden dat er aan de echtgenooten Segers-Huyge geen de minste cyns, noch grondpacht werd geëischt en dat, overigens, de meergemelde akte van 18 November 1885, op uitdrukkelijke wijze, in de voorwaarden der verkoop meldt, dat de verkoopers, ter goeder trouw, geene kennis hebben van « bestaande cynsen en redevantien », waarmede den te koop gestelden eigendom zou belast zijn;

Aangezien dat zonder de akte van 25 Maart 1846 in aanmerking te nemen, en dit, om de verweerders in de minst gunstige gelegenheid te stellen, moeten de erfgenamen Calluy geweten hebben dat zij over het betwist perceel grond niet mochten beschikken; dat zulks kan afgeleid worden uit de omstandigheden zelve der zaak en, namelijk, uit de bijeenbrenging der voorgelegde oorkonden; dat daaruit volgt dat Jan Calluy, die dit perceel grond verkregen heeft van een persoon die ervan geen eigenaar was, niet anders in rechte dient betiteld te worden dan een houder ten onbestendigen titel die zijnen titel heeft omgekeerd;

Aangezien dat, in dergelijk geval, artikel 2228 van het Burgerlijk Wetboek van toepassing is; dat, in derdaad, Jan Calluy gezegd perceel grond niet heeft verkregen door zijnen aankoop, maar dat hij de titel van zijn bezit heeft veranderd en zich alzoo op verjaring mocht beroepen; dat het dus onverschillig is ter zake dat de titel van bezit niet omgekeerd is geweest, door eene oorzaak voortkomende van wege een derde persoon;

Aangezien, verders, dat deze omkeering in hoofde van Jan Calluy noch heimelijk, noch dubbelzinnig is; dat, inderdaad, de bezitter van het betwist perceel grond, noch de aanmatiging, noch het gevoelen heeft gehad eigenaar ervan te zijn; maar dat hij eenen titel heeft bekomen die van zijnen aard een eigendomsoverdracht uitmaakt en die regelmatig overgeschreven zijnde geweest, alzoo eene echte openbaarheid en bekendheid heeft verkregen;

Aangezien dat in weerwil der aanspraak van aanleggers, Jan Calluy, krachtens artikel 2240 van het Burgerlijk Wetboek, gerechtigd is te verjaren, niet tegen zijnen titel, maar wel buiten denzelfden titel; dat, diensvolgens, aanleggers geen aanspraak mogen doen op de rechtspreuk « Nemo plus juris in alium transferre potest quam ipse habet »;

Aangezien dat de echtgenooten Segers-Huyge, die het betwiste pand door eenen titel van eigendomsoverdracht hebben verkregen en hunne oorkonde hebben doen overschrijven ten hypotheekantore, dit

pand openbaar in hun bezit hebben gehad op bestendige, ondubbelzinnige, vreedzame en ononderbrokene wijze, minstens gedurende een termijn van tien jaren en dit, zonder tegenspraak, noch vervolging, noch allerlei schorsende en onderbrekingsakten van wege de ontzette eigenaars, binnen dezen termijn; dat zij, overigens, van goede trouw zijn, daar niets in zake bewijst dat ze wisten dat hunnen verkoopeer de hoedanigheid niet bezat om te vervreemden en dat zij de volle waarde van den eigendom, 't zij het huis en het perceel grond hebben betaald; dat, in dergelijke voorwaarden, zij het betwist perceel grond door verjaring hebben aangeworven, krachtens artikel 2265 van gezegd wetboek;

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord den Hr Schuermans, Substituut van den Prokureur des Koning, in zijn gelijkvormig gevoel gegeven ter openbare zitting van 6 Oktober 1932;

Verleent akte aan Jan Dombret, Frans Vereecken, Karel Geeraerts en Hippoliet Coomans, dat zij hunne wederzijdse echtgenooten, te weten Maria Petronella, Van der Auwera, Maria Angèle Van der Auwera, Maria Coleta Segers en Maria Theresia Segers, machtigen om rechte te staan;

En verwerpende als ongegrond alle verdere en tegenstrijdige besluiten, zegt voor recht dat de echtgenooten Segers-Huyge den eigendom gelegen te Niel, Gemeentelei, 13, gekadastréerd n° 336/3 en 336/4, groot 295 m², door verjaring hebben aangeworven en dat hunne erfgenamen, verweerders in zake, onveranderlijke eigenaars ervan zijn geworden; diensvolgens, verklaart aanleggers ongegrond in hunnen eisch, wijst ze ervan af en verwijst ze tot de gedingkosten.

Nederlandsche Rechtspraak

RECHTBANK VAN ROTTERDAM

21 APRIL 1932

Voorzitter: M. L. R. Telting
Rechters: M. D. M. Paré en Dr B. I. Zijlstra

TRACTAAT MET BELGIË VAN 28 MAART 1925 EN VRIJWILLIGE RECHTSPRAAK.

Het tractaat met België ziet alleen op rechterlijke beslissingen in burgerlijke zaken, zoodat eischer niet-ontvankelijk is in zijn verzoek, dat een exequatur verleend worde op het vonnis, waarbij hij tot provisioneel bewindvoerder benoemd is.

Aan de Arrond. Rechtbank te Rotterdam.

Geeft eerbiedig te kennen:

J. Dellois, advocaat, wonende te Brussel, (proc. Mr. H. B. van Riesen); dat requestrant hierbij overlegt een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Rechtb. van eerste instantie te Brussel dd. 11 Dec. 1931, waarbij requestrant benoemd is tot provisioneel bewindvoerder, (administrateur provisoire) over J. de K... voor het beheer en de administratie van diens goederen;

dat voornoemde J. de K... woont te enz. en verpleegd wordt in het Centre Psychiatrique te Brussel II, rue de la Luzerne;

dat J. de K... gerechtigd is tot de inkomsten en vruchten van een kapitaal afkomstig uit de nalatenschap van Mej. Th. de K..., van welk kapitaal bewindvoerder is notaris F. L. Hartong, te Rotterdam;

dat notaris Hartong weigert aan requestrant de inkomsten van het genoemde kapitaal aan requestrant te betalen;

dat requestrant gerechtigd is de uitvoerbaarverklaring van voormeld vonnis te vragen;

Redenen waarom requestrant Uwe Rb. eerbiedig verzoekt voormeld vonnis van de Rb. te Brussel dd. 11 Dec. 1931 in Nederland uitvoerbaar te verklaren, zoo noodig met bepaling van dag en uur voor het verhoor van requestrant en notaris Hartong als bedoeld bij art. 2 van de wet van 18 Mei 1929, S. n° 251, alsmede van den termijn, die bij de oproeping in acht moet worden genomen.

De Rechtbank, enz.;

Overwegende, dat verzoeker vraagt de uitvoerbaarverklaring in Nederland van zijn benoeming door den Belgischen Rechter tot provisioneel bewindvoerder over zekeren J. de K...;

O. dat het Verdrag van 28 Maart 1925 tusschen Nederland en België gesloten, waarop requestrant zijn verzoek doet steunen, in Titel II regelen geeft omtrent het gezag en de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, van scheidsrechter-

lijke uitspraken en van authentieke akten, doch ten deze van eene rechterlijke beslissing als daar bedoeld niet de rede is, omdat blijkens den inhoud van de bedoelde bepalingen alleen sprake is van rechterlijke beslissingen in een der beide staten gewezen in burgerlijke zaken, n.l. in zaken, waarin na een rechtsstrijd van partijen een veroordeeling van een der partijen is gevolgd;

O. dat deze interpretatie overeenstemt met de strekking van het verdrag zooals deze blijkt uit de bij Memorie van Antwoord aan de Eerste Kamer door den Minister van Justitie gedane mededeeling, dat het tractaat in overeenstemming is met de bepaling van art. 431, 3° lid, Rv.;

O. dat de rechterlijke beslissing, waarvan de uitvoerbaarverklaring in Nederland wordt gevraagd voor eene tenuitvoerlegging als daarbedoeld niet vatbaar is;

O. dat requestrant bovendien bij een exequatur geen enkel belang heeft, zoolang zijn hoedanigheid van provisioneel bewindvoerder niet wordt aangevochten, terwijl hij, indien dit mocht gebeuren, altijd nog ook zonder zulk een exequatur te verlangen, erkenning van zijn hoedanigheid kan afdwingen;

O. dat verzoeker derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn verzoek; enz.

AANTEKENING. — Bovenstaande beslissing is niet in strijd met het verdrag van 28 Maart 1925. Het staat immers Nederland vrij, een buitenlandisch vonnis op zijn grondgebied te laten uitvoeren zonder exequatur. Ook kon de Rechtbank te Rotterdam moeilijk een beschikking geven, waardoor het gezag van het Belgische vonnis zou worden erkend, daar de hoedanigheid van den verzoeker als voorloopig bewindvoerder tot dusver niet was betwist.

De Rechtbank gaf echter een te enge uitlegging aan het verdrag waar zij overwoog, dat blijkens den inhoud van Titel II slechts veroordeelende vonnissen voor erkenning en uitvoerbaarverklaring vatbaar zouden zijn.

Het verdrag geldt ook voor constitutionele vonnissen, zooals een vonnis van echtscheiding, en zelfs voor beschikkingen bij vrijwillige rechtspraak. Onder de « décisions judiciaires » van het Belgisch-Fransch verdrag van 8 Juli 1899, waaraan het Belgisch-Nederlandsche is ontleend, zijn insgelijks de beschikkingen buiten geding begrepen (Weiss; Traité de droit international privé, VI, 1913, blz. 137).

Beide verdragen, het Belgisch-Fransche en het Belgisch-Nederlandsche, zijn toepasselijk b.v. wanneer een Belgische notaris een in België gelegden onroerend goed wil verkoopen krachtens een Nederlandsche beschikking, waardoor aan den voogd van den minderjarigen eigenaar of mede-eigenaar machtiging tot dien verkoop is verleend. (Zie Pandectes Belges, Ve Vente et Partage des biens des mineurs, n° 1090 en 1091).

Mededeelingen

COMMISSIE VOOR DE VERTALING IN DE VLAAMSCH TAAAL VAN DE GRONDWET, VAN DE WETBOEKEN EN VAN DE WETTEN EN GEBRUIKELIJKE BESLUITEN WAARVAN GEEN VLAAMSCH TEKST OFFICIEEL WERD BEKEND GEMAAKT. — BENOEMINGEN.

Bij koninklijk besluit van 29 October 1932 is benoemd tot lid van de commissie die belast werd met het vertalen in de Vlaamsche taal van de bepalingen der Grondwet, der Wetboeken, der wetten en gebruikelijke besluiten, waarvan geen Vlaamsche tekst officieel werd bekend gemaakt, de heer L. De Vos, raadshoofd in het Hof van beroep, professor aan de universiteit te Brussel.

Bij hetzelfde besluit is, ter vervanging van wijlen den heer H. de Hoon, tot voorzitter van bedoelde commissie benoemd, de heer E.-J. Van Dievoet, oud Minister van Landbouw, lid van de Kamer der volksvertegenwoordigers, professor aan de universiteit te Leuven, reeds lid van de commissie.

DOCTORAAL EXAMEN

Wij vernemen met het grootste genoegen dat onze confrater Mr Robert Vandeputte der Balie van Antwerpen op Dinsdag, 8 November l.l., op schitterende wijze aan de Hoogeschool te Leuven zijn examen heeft afgelegd tot het bekomen van den graad van dokter in sociale en politieke wetenschappen. Als thesis had Mr Vandeputte een verhandeling geschreven over « Het begrip van het politieke misdrijf in het Belgische recht ».

Zooals onze lezers het reeds vernomen hebben is dit uiterst interessant werk zoo pas verschenen in de uitgaven van het R. W.

Wij wenschen er te dezer gelegenheid nogmaals op te drukken dat al onze abonnees op dit werk zouden inschrijven.

Het R. W. biedt Mr Vandeputte de hartelijkste gelukwensen met zijne promotie!

Bibliographie

TIJDSCHRIFTEN

RECHTSGELEERD MAGAZIJN (56^e jaargang, afl. 3/4). — Opmerkingen omtrent « Het adatrecht van Nederlandsch-Indië, door Prof. Mr. C. van Vollenhoven, door Mr. C. A. Wienecke. § 495 der oude algemeene voorschriften van het Departement van Waterstaat, door Mr. W. A. M. Cremers. — De exclusieve licentie, door Mr. Dr. D. J. Sannes. — Boekbesprekingen. — De bescherming der winkelruimte in Frankrijk, door W. P. Den Turk. — Overzicht der Engelsche wetgeving gedurende de jaren 1930 (tweede gedeelte) en 1931 (eerste gedeelte); door Prof. Mr. W. H. Drucker. — Wetgeving en rechtspraak in Frankrijk, door André Paulian. — Prijsvraag uitgeschreven door de faculteit der rechtsgeleerdheid te Leiden. — Arresten van den Hoogen Raad der Nederlanden betreffende belastingzaken. — Nederlandsche Juristenvereniging.

DE VOLKENBOND (7e jaargang, n° 6). — de Jong van Beeck en Donk, de Ontwapeningsconferentie. — van der Elst Jr., het Japans-Chinees conflict. — van R., het Permanente Hof van internationale Justitie. — Delgorgé, de Internationale Opiumconferentie te Bangkok. — van Blankenstein, Briand. — de Jong van Beek en Donk, de buitengewone Volkenbondvergadering. — Kluyver, het tweede bedrijf der Ontwapeningsconferentie. — Geyl, vooruitzichten in de Engelsche politiek. — Bakker-van Bosse, Raad en Minderhedenbescherming. — van Raalte, Prof. Mr. Dr. J. de Louter. — van Eysinga, Ir. J. M. F. Romein. — Schaepman, Nederland en België. — Oudendyk, het Chineesch-Japansche vraagstuk. — Kluyver, de Fransche voorstellen ter Ontwapeningsconferentie. — Bastiaans, naar aanleiding van een stelling van Dr. Locher (betr. het geschiedenisonderwijs). — Hage, de Pan-Europesche beweging in Nederland.

REVUE DE DROIT PUBLIC (39e année, n° 3). — Le régime juridique de la circulation, par M. Ch. Rousseau. — De l'excès de pouvoir comme source de responsabilité, par M. Louis Delbez. — Le Tribunal des conflits, Juge du fond, par M. J. Theis. — Notes de jurisprudence: Etendue des pouvoirs de police touchant la circulation des voitures de transport en commun. — Analyses de notes de jurisprudence, par MM. G. Watrin et G. Revel. — Chronique administrative française: Le contentieux des décisions de la Commission départementale, par M. Jean L'Huilier. — Variété: L'arbitrage international en 1931. — Bulletin bibliographique. — Index bibliographique, par MM. G. Watrin et G. Revel.

JOURNAL DES JUGES DE PAIX, 41me année, N° 10 en 11. — Inhoud. — De la répression concernant l'ivresse publique, par V. Tayart de Borms. — De la répression de l'ivresse dans le domaine du roulage, par V. Tayart de Borms. — A propos des vices de lieux. — Néerologie. — Chronique des justices de paix: Distinction honorifique; Démissions; Nominations; Délégations. — Bibliographie. — Jurisprudence.

Balieleven

VLAAMSCH PLEITGENOOTSCHAP VAN DE BALIE VAN BRUSSEL

Zondag, 12 November, te 3 uur, had in de groote vergaderzaal van het Verbrekingshof de plechtige openingszitting plaats van het Vlaamsch Pleitgenootschap van de Balie van Brussel.

De openingsrede werd gehouden door Mer Custers, welke sprak over: Heeft de befaamde Rechtsgeleerde de Damhouder plagiaat gepleegd tegenover den befaamden Rechtsgeleerde Wielant?

Rechterlijk leven

COMMISSIE VOOR DE GERECHTSKOSTEN IN STRAFZAKEN. — SAMENSTELLING

Bij ministerieel besluit van 29 September 1932 zijn tot lid van de commissie voor de gerechtskosten in strafzaken voor een termijn van een jaar met ingang van 21 October 1932, benoemd: De heeren Hodüm, G., raadshoofd in het Hof van cassatie, voorzitter;

De Landtsheer, A., raadshoofd in het Hof van beroep te Brussel, plaatsvervangend voorzitter;

Van Laethem, E., ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, lid;

Pepin, L., advocaat-generaal bij het Hof van beroep te Luik, plaatsvervangend lid;

Siron, F., algemeen bestuurder bij het Ministerie van Justitie, lid;

Godefroid, V., bestuurder bij het Ministerie van Justitie, plaatsvervangend lid;

Molron, J., bestuurder met rang van algemeen opziener aan het beheer van de registratie en de domeinen, lid;

Hansotte, H., onderbestuurder aan het beheer van de schatkist, de staatsschuld en de begroting, plaatsvervangend lid;

Blaise, L., bestuurder bij het Ministerie van Justitie, secretaris.

Leden deskundigen

Geneesheeren:

De heeren Héger, M., Vleurgatschesteenweg, 122, te Brussel, lid;

Vervaeck, L., Verhulststraat, 35, te Ukkel, plaatsvervangend lid.

Rekenplichtigen:

De heeren Laisnez, J., Livornostraat, 130, te Brussel, lid;

Moiny, G., Bondgenootenstraat, 17, te Brussel, plaatsvervangend lid;

Hallut, P., Edmond-Parmentierlaan, 98, te Sint-Pieters-Woluwe, plaatsvervangend lid;

Tournay, J., Rodenbachstraat, 105, te Vorst, plaatsvervangend lid.

Uitgever: Drukk. « Themis ».

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.96